NAMAZ

Autor: Rusmir Čoković

Datum: April 22, 2017

Vjernik klanja svaki dan, ali veoma često ništa se ne promijeni nakon namaza. Namaz je najveće djelo koje vjernik može uraditi, djelo koje Allah najviše voli, čovjek je u namazu, naročito na sedždi, najbliži Allahu... Ovo je dovoljno da čovjek drukčije pristupi namazu, drukčije nego bilo kojoj drugoj stvari, pa i bilo kojem drugom ibadetu. Ne mislim samo da je potrebno ispuniti uvjete namaza poput abdesta, čistog tijela i odijela i drugih uvjeta, već pristupiti drukčije tako da nije samo nešto što trebamo "izvršiti" i završiti.

Prenosi se od nekih učenjaka da bi im se primijetila promjena na licu kada krenu na namaz. Ta promjena treba da bude odraz onoga sa čim se ispunilo srce. Rodost zbog namaza, radost zbog toga što ću uraditi djelo koje moj Gospodar najviše voli, radost jer ću Mu (u namazu) biti najbliži, a kad sam Mu najbliži, reći ću Mu šta me muči i šta mi treba, šta treba onima koje ja volim. A i da Mu ništa ne kažem, već samo da Mu budem blizu sa svojim kijamom i sedždom, kada znam da On tada sluša moje učenje Kur'ana- to je radost, to je sreća, to je ljubav, to je džennetska bašča na dunjaluku...

I opet, zaboravimo se da je tako i ulazimo u namaz da bi što prije iz njega izašli. Pa od čega to bježimo? Ja Rabbi. Boga mi, namaz čovjeka tako može promijeniti da je to teško povjerovati. Zar nismo vidjeli nebrojeno ljudi koliko ih je namaz promijenio? Pa i nas same!? Ali smo stali onda kada je prestala naša uzbuđenost zbog namaza i kada nam je namaz postao forma, da ga samo završimo. I, eto, kao da smo dostigli vrhunac, jer mi smo odabrani pa klanjamo svih pet dnevnih namaza. Jesmo, hvala Allahu, "da nas Allah nije uputio ne bismo klanjali", ali gdje je nestalo ushićenje kada stanemo pred Gospodara?

Govorim ovo i sebi, a ne samo vama. Čuo sam jednog čovjeka kada je upitao šejha Šenkitija kako da bude skrušen u namazu, pa mu je rekao: "Za skrušenost u namazu najbolje pomaže da se ostaviš grijeha i da činjš istigfar-da tražiš oprost za grijehe." Ovo je upravo ono što sadrži početna namaska dova koja se prenosi od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem: "Allahu, udalji me od mojih grijeha kao što si udaljio između istoka i zapada..." (Buhari i Muslim).

Nekad kao da nam je namaz težak, a toliko je vrijedan. "Ko ne osjeti Džennet na dunjaluku, taj ga neće osjetiti ni na ahiretu." - ovo je izreka koja nas uvijek motiviše, ali zar već nismo dio toga osjetili baš u namazu? Pa zašto smo onda prestali žuditi za tom istom ljepotom u svakom namazu? Lijepo je citirati hadis: "Moja radost je u namazu", ali koliko smo je mi koji citiramo ovaj hadis osjetili? Siguran sam da jesmo, i zato što jesmo ne trebamo i ne smijemo odustati od tog užitka, od nastojanja i težnje za njim.

Ne znam kako da završim ovaj post.

Možda samo da kažem, u vidu podsjetnika, vama, ali i sebi, da radost koju možemo osjetiti u namazu ovisi o četiri stvari:

Prva je: naši grijesi, što ih manje nakupimo i što se za njih više pokajemo, to je radost u namazu veća.

Druga je: Naše pristupanje namazu, naša priprema, naša ushićenost zbog namaza; da li namazu pristupamo samo da ga izvršimo, ili stvarno idemo da s ljubavlju stanemo pred Najljepšeg Gospodara, Jedinog? Da li nam je mrsko ustati na namaz ili nam se žuri da Mu budemo bliski?

Treće bi bilo: razmišljanje o onome što izgovaramo, tj. da znamo značenje namaskih dova i zikrova, i onih sura koje učimo.

I četvrto: Da osjećamo namaz. Da osjećamo stajanje pred Gospodarom i veličinu padanja na sedždu. To je skrušenost. Razlika između trećeg i četvrtog je u tome da je treće, a to je razmišljanje o onome što izgovaramo-koncentracija, a četvrto je ono zbog čega neki ljudi iz namaze izlaze drugačiji nego što su u njega ušli. Treće će pomoći da se ostvari četvrto, ali ne i obratno.

Ovo je namaz koji nas mijenja, namaz sa kojim sebe popravljamo, sa kojim postajemo bolji. Ovo je namaz kojem teži iskreno vjerničko srce, jer ono teži da uspije kod svog Gospodara, koji je rekao:

"Uspjet će vjernici, oni koji su u namazu skrušeni..." (El-Mu'minun)

KRAJ